

Kävi kuitenkin niin, että kun Karjalan Aamun päätoimittaja erosi, hän sai ottaa myös tämän tehtävän. Tällaiset järjestölehdet elävät nykyisin suurissa taloudellisissa vaikeuksissa. Tilaus- ja ilmoitustulot eivät kasva samassa suhteessa kuin painatus- ym. kulut. Niiden ei kannata palkata vakinaisia toimittajia, tehtävät on hoidettava sivutöinä. Niin toimittajille kuin avustajillekin voidaan maksaa vain nimellisiä palkkoja.

Jättämättä Tukisäätiön naistoimikunnan vetäjän tehtäviä ja sosiaalista toimintaansa eri järjestöissä Kyllikki Wikström on tarttunut tarmokkaasti Karjalan Aamun toimitustyöhön. Hän ei ole tyytynyt vain päätoimittajalle kuuluviin tehtäviin vaan ryhtynyt artikkelien ohella hankkimaan ja kirjoittamaan haastatteluja ja tekemään reportaaseja. Ehkä hän ei itsekään ollut aikaisemmin selvillä, mitä lahjoja hänessä tällaiseen työhön piili. Ainakin lukijakunta on pannut nuo kirjoitukset merkille, nuo luontevan pirteät haastattelut, ja joku on arvellut, että onpa hänessä mennyt hukkaan hyvä sanomalehtinainen. Mutta kuka tietää mikä meidän itsekunkin työssä on tärkeintä. Uskon että se mitä Kyllikki Wikström on myös kodin ulkopuolella tehnyt ja tekee harrastuksesta, varsinkin meidän karjalaisten ja erikoisesti karjalaisen nuorison parissa ja hyväksi, on kauaskantoisempaa kuin sanomalehtityö yksistään olisi parhaimmillaan ollut. Kyllikki Wikström on, niin aito nuorisoseuralainen kuin onkin, pyrkinyt luomaan myös yhteyksiä eri karjalaisjärjestöjen välille. Hän on kuulunut helsinkiläisten karjalaisjärjestöjen yhteistyötoimikuntaan ja on osallisena vireillä olevan Karjalaisen kulttuurin viikon järjestelyissä.

Toivottavasti kaikki tämä työ on antanut myös hänelle itselleen sen tyydytyksen, jota jokainen meistä työstään toivoo. Näin voi uskoa kun hän sairauden aiheuttamista kivuista ja liikuntavaikeuksista huolimatta työtään jatkaa.

Mitä kauemmaksi jää aika kun meidän oli jätettävä kotiseutumme, sitä vaikeammaksi karjalainen kulttuuri- ja sivistystyö käy. Ja sen vuoksi tarvitaan nyt entistä kipeämmin Kyllikki Wikströmin tapaisia karjalaisuuden tulevaisuuteen uskovia, rohkeaatteisia ja väsymättömiä työntekijöitä.

Paavo Montonen

PS. Mainittakoon, että ajatus »karjalaisen kulttuuri- viikon» viettämisestä on lähtöisin Kyllikki Wikströmistä. Hän esitti ajatuksensa Karjalaisyhteisöjen valtuuskunnan kokouksessa 3—4 vuotta sitten. Olemme tästä hänelle suuresti kiitollisia. Ei ole pahaksi, jos viikko venyy vuodeksi.

KUKA ON PAAVO MONTONEN

Hän täytti 80 vuotta 28. 11. -72 Helsingissä. Toimittaja, toiminnanjohtaja Paavo Montonen on Karjalan poikia. Hän on syntynyt Kanneljärvellä. Hän oli 1921—1961 Eteläkarjalaisten nuorisoseurojen liiton toiminnanjohtajana, 1922—1942 Nuorisoseura-lehden toimittajana ja 1942—1965 Karjalan Aamun toimitussihteerinä. Lisäksi hän 1941—1945 toimitti ensin Uuden Suomen »Karjalaisten palstaa» ja pakinoi sitten nimimerkillä Jerema. Hän on myös toiminut kaunokirjailijana sekä on toimittanut Etelä-Karjalan nuorisoseuraliikkeen historian ja Kannel-

Paavo Montonen

järvi-kirjan. Varsinaisen työnsä ohessa hän on niin ikään hoitanut lukuisia luottamustoimia, kuulunut mm. Nuorisojärjestöjen edustajiston keskuustoimikuntaan, Karjalaisen kulttuurin edistämissäätiön valtuuskuntaan ja Suomen nuorison liiton johtoeleimiin. Seuranäyttämötoiminnan keskusliiton puheenjohtajana hän oli 1949—1962. Lämmin onnitelomme.

METSÄSTÄJIEN SAALIS: Metsästäjien Keskusjärjestön vuosikertomuksen 1968—1969 mukaan maassamme oli n. 180.000 metsästäjää, joilla oli lupa. Mitä he paukutelivat? Tässä on mielenkiintoista tilastoa:

1) orava 218 000 kpl, 2) piisami 127 500 kpl, 3) heinä-sorsa 126 300 kpl, 4) jänis 125 700 kpl, 5) varis 90 000 kpl, 6) teeri 87 000 kpl, 7) pyy 47 000 kpl, 8) riekko 40 000 kpl, 9) metso 36 000 kpl, 10) kettu 21 500 kpl.

VESILINTUJA paukuteltiin vuoden aikana hengiltä kakkiaan noin 230 000 kappaletta heinäorsan johtaessa kuolintilastoa, hanhia poistui riveistä vajaat 1000 ja alleja n. 14 000 sekä muita vesilintuja vajaat 90 000.

KAKSISIIPISTEN osalta tilasto kertoo edelleen, että kyyhkyspaisteja kertyi 16 000, peltopyyitä joutui pataan 5 000, fasaaneja tuhannen verran enemmän. Lokkeja kuoli metsästyksen kohteena n. 15 500 ja kanahaukkoja kuultsentuhatta.

METSÄN eläimistä kaatui rusakoita 16 000, villiminkkejä 8 000, hirviä kellistettiin 7 000. valkohäntäpeuroja viitisensataa. Noin 5 000 näättää menetti henkensä metsästäjän aseesta, mäyrilen osuus oli n. 1 300, hillerin n. 300. Harvinaisia supikoiria ammuttiin 141. Hylkeitä ammuttiin n. 2600.

HÄNTÄPÄÄHÄN saalistilastossa jäivät majava (300), saukko (200), karhu (51), ahma (32), ilves (6) ja susi (5). Villikissoja tapettiin n. 17.000. Tuntuu, että riitti »jokaiselle jotakin.»